

Till Mor.

Mor, det stormar här ute i världen,
tungt och märkt hänger skyarnas dök.
- Redet står hotfullt färdigt att veta
sitt "mene tebel" i krets dök.
Ensam går han, din gosse där ute,
trött och vacklande, tung av hans gång.
- Rosorn visnat och kvar står det lönen,
svår av rågen och halbig och lång.

Mor, hela världen tycktes så fager
- rosorna blommade friska då -
kint var skönt som en äng i juni,
himlen var maktfull och hög och blå.
Men så för stormen vedgådd i härmad,
skrällande kintets dragfriska blom;
omgående prästen tog vad han lämnat
kvar av hönypande tibedam.

Mor, jag är trött och vill vila mitt huvud
truggt i ditt bröst och bli liten som förr,
glömmade allt det jag kämpat och lidit
sedan jag lämnade hemmets dörr.
Mor, jag vill vandra bland hembygdens
grökar,
lyssna till barnomsminnens sus,
se huru brällslan dalkandade vilar
ut över ställetörget till firs!